BENDROJO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. gruodžio 13 d.*

„Europos Sąjungos prekių ženklas – Registracijos panaikinimo procedūra – Europos Sąjungoje galiojanti tarptautinė registracija – Vaizdinis prekių ženklas „C=commodore“ – Prašymas tarptautinę registraciją pripažinti negaliojančia – Reglamento (EB) Nr. 207/2009 158 straipsnio 2 dalis (dabar – Reglamento (ES) 2017/1001 198 straipsnio 2 dalis) – Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktas (dabar – Reglamento 2017/1001 58 straipsnio 1 dalies a punktas) – Nenaudojimas iš tikrųjų dėl tam tikrų tarptautinėje registracijoje nurodytų prekių ir paslaugų – Rimtų priežasčių nenaudoti buvimas“

Byloje T-672/16

C=Holdings BV, įsteigta Oldenzalyje (Nyderlandai), iš pradžių atstovaujama advokatų P. Maeyaert ir K. Neefs, vėliau – P. Maeyaert ir J. Muyldermans,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą D. Gája,

atsakovę,

kita procedūros EUIPO apeliacinėje taryboje šalis:

Trademarkers NV, įsteigta Antverpene (Belgija),

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2016 m. liepos 13 d. EUIPO ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 2585/2015-4), susijusio su teisių panaikinimo procedūra tarp *Trademarkers* ir *C=Holdings*,

BENDRASIS TEISMAS (septintoji kolegija)

kurį sudaro pirmininkė V. Tomljenović, teisėjai A. Marcoulli ir A. Kornezov (pranešėjas),

posėdžio sekretorius I. Dragan, adminstratorius,

susipažinęs su ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2016 m. rugsėjo 21 d.,

susipažinęs su atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2016 m. gruodžio 23 d.,

įvykus 2018 m. gegužės 4 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2006 m. balandžio 26 d. *Commodore International BV*, kurio teisių perėmėja yra ieškovė *C=Holdings BV*, įregistravo Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos (PINO)) tarptautiniame biure tarptautinį prekių ženklą (Nr. 907082), kurio registracija galioja, be kita ko, Europos Sąjungoje (toliau – tarptautinis prekių ženklas).

2 Įregistruotas tarptautinis prekių ženklas yra šis vaizdinis žymuo:

3 Tarptautinio prekių ženklo registracija apima kai kurias prekes ir paslaugas, priklausančias peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos prekių ženklams registruoti 9, 25, 38, ir 41 klasėms.

4 Apie tarptautinio prekių ženklo registraciją Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba (EUIPO) informuota 2006 m. gruodžio 21 d., o *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 52/2006 paskelbta 2006 m. gruodžio 25 d.; 2007 m. spalio 25 d. jam buvo suteikta tokia pati apsauga, kokia teikiama Europos Sąjungos prekių ženklui (*Bendrijos prekių ženklų biuletenis*, Nr. 60/2007, 2007 m. spalio 29 d.).

5 2014 m. rugsėjo 26 d. *Trademarkers NV* pateikė EUIPO prašymą pripažinti tarptautinę registraciją negaliojančia pagal iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1) 158 straipsnio 2 dalį (dabar – 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1) 198 straipsnio 2 dalis), siejamą su Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktu (dabar – Reglamento Nr. 2017/1001 58 straipsnio 1 dalies a punktas).

6 *Trademarkers* prašė pripažinti ieškovės teisių į tarptautinį prekių ženklą panaikinimą dėl to, kad jis nebuvo naudojamas iš tikrųjų kaip Europos Sąjungos prekių ženklas nepertraukiamą penkerių metų laikotarpį.

7 2015 m. lapkričio 3 d. sprendimu Anuliavimo skyrius patenkino prašymą panaikinti teises dėl visų prekių ir paslaugų, kurioms skirta tarptautinė registracija, o EUIPO ketvirtoji apeliacinė taryba 2016 m. liepos 13 d. sprendimu (byla R 2585/2015–4), susijusiu su teisių panaikinimo procedūra tarp *Trademarkers* ir *C=Holdings* (toliau – ginčijamas sprendimas), iš dalies panaikino 2015 m. lapkričio 3 d. sprendimą ir nusprendė, kad ieškovė įrodė tarptautinio prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų kaip Europos Sąjungos prekių ženklo reikšmingu laikotarpiu, būtent – nuo 2009 m. rugsėjo 26 d. iki 2014 m. rugsėjo 25 d., kiek tai susiję su 9 klasės programomis elektroniniams žaidimams, skirtiems naudoti su kompiuteriais, televizoriais ir monitoriais, ir programine įranga žaidimų konsolėms.

8 Vis dėlto, kaip ir Anuliavimo skyrius, Apeliacinė taryba nusprendė, kad, pirma, dėl kitų prekių ir paslaugų ieškovė neįrodė naudojimo iš tikrųjų ir, antra, nurodytos nenaudojimo priežastys negali būti laikomos rimtomis, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą. Todėl Apeliacinė taryba panaikino 2015 m. lapkričio 3 d. sprendimą dėl šio sprendimo 7 punkte nurodytų prekių (joms tarptautinė registracija toliau galioja), atmetė likusią ieškinio dalį ir nurodė kiekvienai šaliai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

Procesas ir šalių reikalavimai

9 2016 m. rugsėjo 21 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo šį ieškovės ieškinį.

10 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek Apeliacinė taryba atmetė jos prašymą, ir grąžinti bylą Apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo,

– priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

11 EUIPO Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl ginčo dalyko

12 Pirmiausia reikia pažymėti, kad, kaip aiškiai matyti iš ieškinio 15 ir 46 punktų, juo neginčijama ta ginčijamo sprendimo dalis, kurioje pripažįstamas tarptautinio prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų kaip Europos Sąjungos prekių ženklo šio sprendimo 7 punkte išvardytoms 9 klasės prekėms. Ieškovė taip pat neginčija ginčijamo sprendimo 18–26 punktų, kiek jie susiję su tuo, jog, Apeliacinės tarybos nuomone, ji neįrodė, kad prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų dėl, pirma, paslaugų ir, antra, kitų prekių, nei išvardytos šio sprendimo 7 punkte (toliau – nagrinėjamos prekės ir paslaugos). Taigi jos argumentai skirti daugiausia įrodyti, kad buvo rimtų priežasčių nenaudoti tarptautinio prekių ženklo kaip Europos Sąjungos prekių ženklo nagrinėjamoms prekėms ir paslaugoms.

13 Atsakyme į ieškinį EUIPO sutinka su tokiu ginčo dalyko apibrėžimu.

Dėl esmės

14 Grįsdama ieškinį ieškovė nurodo vienintelį pagrindą, grindžiamą Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 ir 2 dalių (dabar – Reglamento Nr. 2017/1001 18 straipsnio 1 ir 2 dalys) ir Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu. Ji taip pat nurodo Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 17 straipsnio pažeidimą, Reglamento Nr. 207/2009 75 ir 76 straipsnių (dabar – Reglamento 2017/1001 94 ir 95 straipsniai) pažeidimą.

15 Pirmiausia reikia išnagrinėti ieškinio pagrindą, grindžiamą Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 ir 2 dalių ir 51 straipsnio 1 dalies a punkto nuostatų pažeidimu.

16 Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio 1 dalyje numatyta: „Jeigu per penkerius metus nuo įregistravimo savininkas nepradėjo iš tikrųjų naudoti ES prekių ženklo Sąjungoje juo žymėdamas prekes arba paslaugas, kurioms jis buvo įregistruotas, arba jeigu ženklas nebuvo naudojamas penkerius metus iš eilės, ES prekių ženklui taikomos šiame reglamente numatytos sankcijos, išskyrus atvejus, kai ženklas nebuvo naudojamas dėl tinkamų priežasčių“.

17 Remiantis to paties reglamento 51 straipsnio 1 dalies a punktu, „ES prekių ženklo savininko teisės paskelbiamos panaikintomis <…>: a) jeigu penkerius metus iš eilės prekių ženklas Sąjungoje iš tikrųjų nebuvo naudojamas žymėti prekėms arba paslaugoms, kurioms jis buvo įregistruotas, ir nėra rimtų priežasčių jo nenaudoti; <…>“.

18 Iš jurisprudencijos matyti, kad tik pakankamai tiesiogiai su prekių ženklu susijusios kliūtys, dėl kurių jo naudojimas tampa neįmanomas arba nepriimtinas ir kurios nepriklauso nuo šio prekių ženklo savininko valios, gali būti laikomos „rimtomis priežastimis nenaudoti“ šio prekių ženklo. Kiekvienu atveju reikia vertinti, ar dėl įmonės strategijos pakeitimo, siekiant išvengti atitinkamos kliūties, minėto prekių ženklo naudojimas taptų nepriimtinas (2016 m. kovo 17 d. Sprendimo *Naazneen Investments / VRDT*, C-252/15 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2016:178, 96 punktas ir 2017 m. birželio 29 d. Sprendimo *Martín Osete / EUIPO – Rey (AN IDEAL WIFE ir kt.)*, T-427/16–T-429/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:455, 50 punktas; taip pat pagal analogiją žr. 2007 m. birželio 14 d. Sprendimo *Häupl*, C-246/05, EU:C:2007:340, 54 punktą).

19 Dėl nepriimtino naudojimo sąvokos Teisingumo Teismas pažymi, kad jeigu kliūtis smarkiai kenkia tinkamam prekių ženklo naudojimui, pagrįstai negalima reikalauti, kad jo savininkas, nieko nepaisydamas, jį naudotų. Pavyzdžiui, pagrįstai negalima reikalauti, kad prekių ženklo savininkas savo prekėmis prekiautų konkurentų prekybos vietose. Tokiais atvejais neatrodo pagrįsta iš prekių ženklo savininko reikalauti pakeisti savo įmonės strategiją tam, kad šio prekių ženklo naudojimas vis dėlto būtų įmanomas (2007 m. birželio 14 d. Sprendimo *Häupl*, C-246/05, EU:C:2007:340, 53 punktas).

20 Iš jurisprudencijos taip pat matyti, kad „rimtų priežasčių“ sąvoka veikiau nurodo su savininku nesusijusias aplinkybes, o ne su jo patiriamais komerciniais sunkumais susijusias aplinkybes (žr. 2015 m. kovo 18 d. Sprendimo *Naazneen Investments / VRDT (SMART WATER)*, T-250/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:160, 66 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

21 Be to, reikia priminti, kad Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies ir 57 straipsnio 2 dalies (dabar – atitinkamai Reglamento Nr. 2017/1001 47 straipsnio 2 dalis ir 64 straipsnio 2 dalis) aiškiai nurodoma, kad atitinkamo prekių ženklo savininkas turi pateikti įrodymų, kad prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas, arba kad buvo rimtų priežasčių ženklo nenaudoti, o nepateikus tai patvirtinančių įrodymų, protestas arba prašymas panaikinti registraciją atmetamas. Vadovaujantis jurisprudencija, aplinkybė, kad, priešingai nei Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalyje ir 57 straipsnio 2 dalyje, šio reglamento 51 straipsnio 1 dalyje nepatikslinama, kad pareiga pateikti įrodymų, kad prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas, arba kad buvo rimtų priežasčių ženklo nenaudoti, tenka minėtam savininkui, neturėtų būti aiškinama taip, jog Sąjungos teisės aktų leidėjas norėjo šio su įrodinėjimo našta susijusio principo netaikyti registracijos panaikinimo procedūrai. Tai, kad Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalyje nėra su įrodinėjimo našta susijusių patikslinimų, galima nesunkiai paaiškinti tuo, kad šio 51 straipsnio „Panaikinimo pagrindai“ 1 dalies tikslas yra išdėstyti prekių ženklo registracijos panaikinimo pagrindus, o tam nebūtina pateikti su įrodinėjimo naštos klausimu susijusių paaiškinimų (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Centrotherm Systemtechnik / VRDT ir centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 55–57 punktus). Taigi, būtent ieškovė turėjo pateikti EUIPO pakankamai įrodymų, kad egzistuoja svarbių priežasčių nenaudoti tarptautinio prekių ženklo kaip Europos Sąjungos prekių ženklo.

22 Nagrinėjamu atveju Apeliacinė taryba nusprendė, kad įrodymų, kuriuos ieškovė pateikė, nepakanka įrodyti, kad egzistuoja rimtų priežasčių nenaudoti prekių ženklo „C=commodore“ nagrinėjamoms prekėms ir paslaugoms. Šiuo klausimu EUIPO tvirtina, kad dalis šiuo klausimu ieškovės nurodytų faktinių aplinkybių neįrodytos. Taigi reikia pažymėti faktines aplinkybes, kurios neginčijamos arba laikytinos įrodytomis remiantis bylos medžiagoje esančiais įrodymais.

23 Pirma, neginčijama, kad ieškovės veiklą sudaro prekių ženklų licencijų suteikimas. Šiuo klausimu neginčijama, kad ieškovė pati neturi gamybos arba mokslo tyrimų pajėgumų.

24 Antra, iš bylos medžiagos matyti, kad iki 2011 m. lapkričio 7 d. 100 % ieškovės kapitalo priklausė *Asiarim Corporation* (toliau – *Asiarim*) per jos dukterinę įmonę *Commodore Licensing BV*. 2011 m. lapkričio 7 d. visos ieškovės kapitalo dalys notaro patvirtintu aktu buvo perleistos dviem fiziniams asmenims, kurie yra dabartiniai ieškovės savininkai (toliau – nuosavybės teisių perleidimas). Vis dėlto matyti, kad nuo 2009 m. rugsėjo 26 d., reikšmingo laikotarpio pradžios, iki 2011 m. lapkričio 7 d., nuosavybės teisių perleidimo dienos, ieškovė galėjo vykdyti savo veiklą. Taigi ji galėjo įrodyti, kad iš tikrųjų naudojo tarptautinį prekių ženklą šio sprendimo 7 punkte išvardytoms prekėms žymėti.

25 Trečia, vis dėlto nuo nuosavybės teisių perleidimo prieš ieškovę imtasi kelių įvairaus pobūdžio manevrų, kuriuos, be kita ko, vykdė *Asiarim* ir kuriais siekta nuosavybės teisių į prekių ženklus „Commodore“.

26 Pirma, iš bylos medžiagos matyti, kad *Asiarim* pateikė kelis melagingus pareiškimus Jungtinių Amerikos Valstijų valdžios institucijoms, kuriuose nurodė esanti prekių ženklų „Commodore“ savininkė. 2011 m. gruodžio 20 d. ir 2012 m. sausio 5 d. ir 16 d. formose 8K, kurias *Asiarim* pateikė *Securities and Exchange Commission* (Vertybinių popierių ir biržos komisija, Jungtinės Valstijos, toliau – SEC), (ieškinio 6–8 punktai), ji, be kita ko, nurodė, kad „*Commodore Asia Electronics [Ltd*] [buvo] viena iš įmonių, atsakingų už licencijų suteikimą grupėje, lygiai kaip Europoje *Commodore Licensing* <…>, kuri iš ieškovės gavo licencijas nuo 2008 m.“, ir kad „po 2011 m. lapkričio mėn. pradžioje įvykusio grupės pertvarkymo *Commodore Brand IP [Ltd*] priklausė komerciniai pavadinimai „Commodore“ ir prekių ženklo „Commodore“ intelektinės nuosavybės teisės“ (ieškinio 6 priedas, p. 68). 2012 m. sausio 16 d. formoje 8K *Asiarim*, be kita ko, teigė, kad ieškovė „pateikė pareiškimą <…>, siekdama „Commodore“ komercinio pavadinimo ir prekių ženklo atvaizdo nuosavybės ir teisėto naudojimo teisių; *Asiarim* į tai atsakė, kad „tvirtai gins savo nuosavybės teises į „Commodore“ komercinį pavadinimą ir prekių ženklo atvaizdą“. Šiuo klausimu 2013 m. gruodžio 16 d. Sprendime *District Court of New York* (Niujorko apygardos teismas, Niujorkas, Jungtinės Valstijos) nurodė *Asiarim* iš dalies pakeisti savo pareiškimus SEC, kuriuos jis kvalifikavo kaip „melagingus ir greičiausiai pateiktus nesąžiningai“ (ieškinio 14 priedas, p. 129).

27 Taip pat reikia pažymėti, kad šios formos 8K skelbiamos ir tiesiogiai prieinamos internete, todėl esami ar potencialūs ieškovės partneriai galėjo faktiškai su jomis susipažinti.

28 Antra, iš bylos medžiagos matyti, kad *Asiarim* ir jos dukterinės įmonės ne kartą susisiekė su esamais ar potencialiais ieškovės partneriais, prisistatydama kaip teisėta prekių ženklų „Commodore“ savininkė. Pavyzdžiui, *Asiarim* kelis kartus kreipėsi į ieškovės licenciatę *Manomio LLC*: visų pirma 2012 m. rugsėjo 23 d. e. laiške nurodė, kad:

„Visiškai nėra ginčo dėl to, kas turi teisę gauti įmokas, susijusias su „Commodore“ intelektinės nuosavybės teisėmis: *Asiarim*, kaip *Commodore Licensing* <…> savininkė iki 2011 m. gruodžio 28 d. bankroto. Po 2012 m. sausio 1 d. *Asiarim* perleido (arba atnaujino) jūsų sutartį tiesiogiai su *Commodore Brand IP* <…> Honkonge, kaip prekių ženklo intelektinės nuosavybės teisių savininku nuo 2011 m. lapkričio 2 d. <…> Mes tikimės, kad Jūs patvirtinsite savo poziciją dėl *Commodore Brand IP* <…>, kuris yra teisėtas „Commodore“ intelektinės nuosavybės teisių turėtojas ir Jūsų kontrahentas. Prašytume sumokėti licencinį mokestį pagal mūsų sutartyje nustatytas sąlygas <…> Jums nepriskirsime atsakomybės dėl jokio trečiųjų asmenų reikalavimo šiuo klausimu.“

29 Dėl šių manevrų ir, kadangi nebuvo įmanoma nustatyti teisėto tarptautinio prekių ženklo savininko, *Manomio* nusprendė sustabdyti ieškovei mokamų mokesčių mokėjimą, kol bus priimtas teismo sprendimas dėl minėto tarptautinio prekių ženklo nuosavybės teisių, kaip matyti iš 2012 m. balandžio 26 d. *Manomio* adresuoto e. laiško ieškovei.

30 Asiarim taip pat ne kartą kreipėsi į bendrovę Leveraged Marketing Corporation of America (toliau – LMCA), kuri siekė gauti „Commodore“ prekių ženklų išimtinę licenciją visame pasaulyje, ir, kaip matyti iš jų susirašinėjimo, visų pirma 2011 m. gruodžio 19 d. e. laiško, tvirtino, kad „Commodore Licensing <…> turėjo visą licenciją, kurią [ieškovė] suteikė išimtinėmis teisėmis“(ieškinio 12 priedas, p. 97).

31 2013 m. gruodžio 16 d. Sprendime *District Court of New York* (Niujorko apygardos teismas) *Asiarim* manevrus apibūdino taip:

„*Asiarim* padarė pažeidimą tyčia, kaip matyti iš jos akivaizdžių mėginimų neteisėtai savintis prekių ženklo nuosavybės teises. <…> Teismas visiškai supranta, kad *Asiarim* turi būti nubausta už akivaizdžiai neleistiną elgesį ir turi būti atgrasyta nuo jo <…> Vis dėlto tai, kad [ieškovė] negali tiksliai nustatyti žalos dydžio, nereiškia, kad dvejus metus trunkantys tyčiniai *Asiarim* pažeidimai ir apgaulės veiksmai jei nepakenkė. *Asiarim* neabejotinai padarė didelės finansinės žalos [ieškovei], kuri yra didesnė nei *Manomio* negautos pajamos.“

32 Trečia, iš bylos medžiagos matyti, kad ilgą laiką, būtent nuo nuosavybės teisių perleidimo 2011 m. lapkričio 7 d. iki 2015 m., t. y. jau pasibaigus reikšmingam laikotarpiui, ieškovė buvo įtraukta į kelis ginčus, kurių keli akivaizdžiai neturėjo pagrindo. Taigi, pirma, *Asiarim* pareiškė ieškovės savininkams ieškinį dėl žalos atlyginimo Jungtinėse Valstijose; jame reikalavo priteisti 32 mln. JAV dolerių (USD) (maždaug 27 700 000 EUR) žalos atlyginimą dėl tariamai neteisėto prekių ženklų „Commodore“ įsigijimo; šis ginčas galutinai išspręstas tik 2015 m. rugsėjo 28 d. *Asiarim* taip pat kreipėsi į laikinąsias apsaugos priemones taikantį teismą – *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo teismas, Nyderlandai) dėl jų turto arešto. Antra, kita bendrovė *Leadgate SA*, kuri, kaip teigia ieškovė, yra susijusi su *Asiarim* direktoriumi, taip pat pareiškė ieškinį ieškovei Jungtinėse Valstijose, jame reikalavo priteisti 22 mln. USD (apie 19 000 000 EUR) dydžio negrąžintos skolos sumą, kuri buvo garantuota prekių ženklais „Commodore“; šis ieškinys galutinai atmestas 2015 m. gegužės 18 d. Ši bendrovė taip pat pradėjo kitą procesą prieš ieškovę *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo teismas), jame reikalavo, kad prieš pradedant priverstinį vykdymą būtų areštuoti ieškovės prekių ženklai. Tačiau paaiškėjo, kad ši bendrovė, kuri iš pradžių nurodė esanti pagal Šveicarijos teisę įsteigta bendrovė, vėliau – pagal Urugvajaus teisę įsteigta bendrovė, iš tiesų niekada neegzistavo, kaip tai konstatavo *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo teismas, Nyderlandai) 2014 m. liepos 17 d. sprendime (ieškinio 16 priedas, p. 155). Trečia, ieškovė turėjo pradėti teismo procesą Jungtinėse Valstijose prieš *Asiarim*, kurios buveinė Nevadoje (Jungtinės Valstijos), kad apgintų savo teises į tarptautinį prekių ženklą ir gautų jos padarytos žalos atlyginimą.

33 Atsižvelgusi į šias faktines aplinkybes, Apeliacinė taryba pripažino, jog buvo „sunkumų“, kurie „galėjo trukdyti plėtoti prekių ženklą“ (ginčijamo sprendimo 29 punktas), ir manė, kad prieš ieškovę nukreipti „strateginiai nesąžiningi ir įbauginti skirti procesiniai veiksmai“ „neabejotinai [galėjo] rimtai trikdyti įprastą komercinę veiklą“ (ginčijamo sprendimo 31 punktas).

34 Taigi iš bylos medžiagos matyti, kad kelerius metus, kurie sutapo su didžiąja dalimi reikšmingo laikotarpio ir jį viršijo, prieš ieškovę iš tiesų imtasi įvairių manevrų, kuriuos *District Court of New York* (Niujorko apygardos teismas) ir pati Apeliacinė taryba kvalifikavo kaip „nesąžiningus“, „apgaulingus“ ir „skirtus įbauginti“ ir kurie apėmė Jungtinių Valstijų valdžios institucijoms pateiktus melagingus pareiškimus, kartotinius kontaktus su esamais ar potencialiais ieškovės klientais ir bylinėjimąsi, kurį Apeliacinė taryba kvalifikavo kaip „nepagrįstą“.

35 Būtent atsižvelgiant į šias aplinkybes reikia išnagrinėti, ar Apeliacinė taryba padarė klaidą, kai, remdamasi ginčijamo sprendimo 28–33 punktuose išdėstytais motyvais, priėjo prie išvados, jog nebuvo rimtų nenaudojimo priežasčių, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą.

36 Ieškovė ginčija kiekvieno iš penkių motyvų, kuriais Apeliacinė taryba rėmėsi ginčijamo sprendimo 28–33 punktuose, pagrįstumą. Per teismo posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą EUIPO nurodė, kad pirmąjį–trečiąjį (ginčijamo sprendimo 28–30 punktai) ir penktąjį (ginčijamo sprendimo 32 punktas) ginčijamo sprendimo motyvus reikia suprasti kaip papildomus, palyginti su ketvirtuoju motyvu (ginčijamo sprendimo 31 punktas).

37 Šiuo klausimu reikia pažymėti, pirma, kad Apeliacinė taryba ginčijamame sprendime nekonstatavo, kad ieškovės nurodytos aplinkybės nebuvo pakankamai tiesiogiai susijusios su ginčijamu prekių ženklu. Vis dėlto atsakant į EUIPO pastabą reikia pažymėti, kad, nors ieškovės nurodyti argumentai pagrįsti aplinkybėmis, susijusiomis su prekių ženklais „Commodore“, vertinamais kaip visuma, o ne konkrečiai su nagrinėjamu tarptautiniu prekių ženklu, šios aplinkybės neabejotinai yra pakankamai tiesiogiai susijusios su pastaruoju, vadovaujantis jurisprudencijoje įtvirtintu kriterijumi (šiuo klausimu žr. 2017 m. birželio 8 d. Sprendimo iš *Kaane American International Tobacco / EUIPO – Global Tobacco (GOLD MOUNT)*, T-294/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:382, 41 punktą). Iš tiesų visi šio sprendimo 25–32 punktuose nurodyti manevrai yra pakankamai tiesiogiai susiję su prekių ženklais „Commodore“, taigi ir su tarptautine registracija dėl nagrinėjamų prekių ir paslaugų.

38 Be to, neginčijama, kad šie manevrai buvo ne tik nepriklausomi nuo ieškovės valios, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 18 punkte nurodytą jurisprudenciją, bet ir buvo įvykdyti prieš jos valią.

39 Toliau, kalbant apie priežastis, kuriomis Apeliacinė taryba grindė ginčijamą ginčijamo sprendimo dalį, reikia pažymėti, kad, pirma, ginčijamo sprendimo 28 punkte ji konstatavo, kad, „nepaisant vykstančios rungimosi principu grindžiamos procedūros <…>“, ieškovė įrodė, kad, kiek tai susiję su 7 punkte nurodytomis prekėmis, reikšmingu laikotarpiu naudojimas iš tikrųjų buvo galimas. Tačiau ieškovė nepateikė jokio paaiškinimo, kodėl šį tarptautinį prekių ženklą buvo galima naudoti kaip Europos Sąjungos prekių ženklą šioms prekėms, bet ne ginčijamoms prekėms ir paslaugoms, žymėti. Taigi, ji pati įrodė, kad iš tiesų tariama tarptautinio prekių ženklo nenaudojimo priežastis nekliudė jo naudoti iš tikrųjų.

40 Šiuo klausimu pažymėtina, kad per teismo posėdį EUIPO pati pripažino, jog vien aplinkybė, kad ginčijamą prekių ženklą buvo galima naudoti iš tikrųjų tam tikroms prekėms žymėti, dar nereiškia, kad nebuvo rimtų priežasčių jo nenaudoti dėl kitų prekių ar paslaugų, tačiau, jos nuomone, ieškovė nepaaiškino, kodėl šiuo atveju egzistavo šis naudojimo kitomis prekėms ir paslaugoms skirtumas.

41 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad, kaip, beje, per teismo posėdį sutarė šalys, tai, kad ginčijamas prekių ženklas buvo naudojamas tam tikroms prekėms ir paslaugoms žymėti, dar nereiškia, kad teisiškai ar faktiškai nebuvo rimtų priežasčių šio prekių ženklo nenaudoti dėl kitų prekių arba paslaugų, kurioms jis skirtas. Šiuo klausimu iš jurisprudencijos matyti, kad naudojimas iš tikrųjų, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą, turi būti įrodytas dėl kiekvienos prekių ar paslaugų, kurios žymimos ginčijamu prekių ženklu, rūšies, kuri gali būti suvokiama savarankiškai (šiuo klausimu žr. 2014 m. spalio 8 d. Sprendimo *Lidl Stiftung / VRDT – A Colmeia do Minho (FAIRGLOBE)*, T-300/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2014:864, 47 punktą ir 2017 m. birželio 28 d. Sprendimo *Tayto Group / EUIPO – MIP Metro (real)*, T-287/15, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:443, 67 punktą). Vis dėlto nei šios nuostatos formuluotėje, nei jokioje kitoje Sąjungos teisės nuostatoje nėra nieko, kas neleistų įrodyti prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų dėl tam tikrų juo žymimų prekių ar paslaugų ir kartu pagrįsti tokio naudojimo nebuvimą dėl kitų prekių ar paslaugų, esant rimtų nenaudojimo priežasčių.

42 Be to, Apeliacinė taryba neatsižvelgė į šio sprendimo 23–31 punktuose išdėstytų aplinkybių chronologiją. Iš tiesų, kaip per teismo posėdį patvirtino pati ieškovė, su *Manomio* sudaryta licencinė sutartis, kuri leido įrodyti tarptautinio prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų dėl šio sprendimo 7 punkte nurodytų prekių, buvo sudaryta iki nuosavybės perleidimo, nuo kada pradėti vykdyti visi manevrai, aprašyti šio sprendimo 25–31 punktuose. Todėl, jų nurodymas kaip rimtų priežasčių nenaudoti prekių

ženklo nuo 2011 m. lapkričio 7 d., nebuvo nesuderinamas su aplinkybe, kad egzistavo sutartys, sudarytos iki tos datos. Atvirkščiai, iš bylos medžiagos matyti, kad pati *Manomio* nusprendė nebemokėti mokesčio ieškovei būtent dėl šių manevrų, kaip buvo priminta šio sprendimo 28 punkte. Taigi, atsižvelgiant į aplinkybes šioje byloje, nebuvo jokio prieštaravimo tarp to, kad ieškovė įrodė tarptautinio prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų dėl tam tikrų prekių reikšmingo laikotarpio pradžioje, ir to, kad nurodė esant rimtų nenaudojimo priežasčių dėl kitų prekių ir paslaugų per likusią reikšmingo laikotarpio dalį. Todėl pirmajame ginčijamo sprendimo motyve yra padaryta teisės klaida ir vertinimo klaida.

43 Antra, Apeliacinė taryba, nors ir pripažino, kad „sunkumai derantis dėl sutarčių su trečiosiomis šalimis <…> gal[ėjo] kliudyti plėtoti prekių ženklą sudarant licencines sutartis“, nusprendė, kad ieškovė nepateikė jokio įrodymo ar įtikinamo argumento, galinčio įrodyti, kad dėl šių sunkumų ji pati negalėjo naudotis aptariama tarptautine registracija, pavyzdžiui, „gaminti ir pardavinėti registruotas prekes arba pati teikti registruotas paslaugas, o ne pavesti tai daryti trečiosioms šalims“ (ginčijamo sprendimo 29 punktas).

44 Vis dėlto, kaip buvo pabrėžta šio sprendimo 23 punkte, neginčijama, kad ieškovės veiklą sudarė vien intelektinės nuosavybės teisių perleidimas sudarant licencines sutartis ir ji pati neturėjo gamybos arba mokslo tyrimų pajėgumų. Reikia pažymėti, kad nors ir pripažino, jog ieškovės nurodytos priežastys galėjo kliudyti sudaryti licencines sutartis, Apeliacinė taryba ją kaltino tuo, kad ši nepateikė įrodymų, patvirtinančių jos pačios negalėjimą naudoti nagrinėjamo tarptautinio prekių ženklo. Tai darydama Apeliacinė taryba neatsižvelgė į tai, kad vienintelė ieškovės veikla buvo būtent licencijavimo sutarčių sudarymas. Todėl antruoju ginčijamo sprendimo motyvu ieškovės reikalaujama gerokai pakeisti savo įmonės strategiją, kad būtų galima naudoti tarptautinį prekių ženklą, ir tapti atitinkamų prekių gamintoju ar paslaugų teikėju. Tačiau, kaip teisingai nurodo ieškovė, tokio masto įmonės strategijos pakeitimas atrodo neprotingas, atsižvelgiant į šio sprendimo 19 punkte nurodytą jurisprudenciją.

45 Trečia, Apeliacinė taryba nusprendė, jog, „nepaisant to, kad ieškovės, *Asiarim* ir jos dukterinių bendrovių ginčas sukliudė sudaryti [labai pelningą] licencinę sutartį“ su LMCA, ieškovė neįrodė, jog „dėl šio teisminio proceso būtų neįmanomos jokios derybos su kitais potencialiais licencijos gavėjais, visų pirma Europos Sąjungoje, o ne Jungtinėse Valstijose“ (ginčijamo sprendimo 30 punktas).

46 Šiuo klausimu, viena vertus, reikia pažymėti, kad, kaip nurodo ieškovė, Apeliacinė taryba klaidingai reikalavo, kad ieškovė įrodytų, jog dėl jos nurodytų aplinkybių tapo „neįmanomos“ jokios derybos su kitais potencialiais licencijos gavėjais, nes pagal šio sprendimo 18 punkte nurodytą jurisprudenciją ginčijamo prekių ženklo naudojimas turi tapti „neįmanomas arba nepriimtinas“. Vis dėlto Apeliacinė taryba nenagrinėjo, ar ieškovės pateikti įrodymai pakankamai įrodė, kad, atsižvelgiant į potencialius ieškovės partnerius ir į bylos aplinkybes, buvo nepriimtina vesti tokias derybas, nepaisant šių aplinkybių, siekiant sudaryti licencines sutartis.

47 Kita vertus, Apeliacinė taryba neatsižvelgė į tai, kad šio sprendimo 25–32 punktuose apibūdinti manevrai ne tik trukdė sudaryti licencinę sutartį su LMCA, bet ir esamas klientas, t. y. *Manomio*, nusprendė sustabdyti licencinio mokesčio mokėjimą būtent dėl šių manevrų. Todėl Apeliacinė taryba negalėjo, nepadarydama vertinimo klaidos, kaltinti ieškovės nepateikus įrodymų dėl kitų licencijos gavėjų, nors įrodė, kad net esamas komercinis partneris, t. y. *Manomio*, nustojo mokėti licencinį mokestį ir suabejojo dėl tolesnės partnerystės su ieškove dėl tokių manevrų.

48 Kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 30 punkte padaryta išvada, jog ieškovė neįrodė, kad buvo neįmanoma vesti derybų su potencialiais licencijų gavėjais, „visų pirma Europos Sąjungoje, o ne Jungtinėse Valstijose“, pakanka pažymėti, viena vertus, kad Apeliacinė taryba nepakankamai įvertino, ar ieškovės nurodytos jungtinėse Valstijose susiklosčiusios aplinkybės taip pat turėjo poveikį Sąjungos teritorijoje. Taigi, Apeliacinė taryba neatsižvelgė į faktą, kuris nebuvo ginčijamas, kad LMCA siekė gauti „Commodore“ prekių ženklų išimtinę licenciją visame pasaulyje, taigi ir potencialiai Europos Sąjungoje, nei į tai, kad *Asiarim* pateikti melagingi pareiškimai SEC buvo paskelbti ir tiesiogiai prieinami internete.

Kita vertus, Apeliacinė taryba neatsižvelgė į faktą, kuris taip pat nebuvo ginčijamas, kad dalis šių aplinkybių susiklostė Sąjungos teritorijoje. Iš tiesų šio sprendimo 25–32 punktuose apibūdinti manevrai buvo susiję su visais prekės ženklais „Commodore“, įskaitant nagrinėjamą tarptautinį prekių ženklą, ir buvo ginčų, kuriais, be kita ko, siekta areštuoti šiuos prekių ženklus, Sąjungoje objektas (šio sprendimo 32 punktas).

49 Taigi trečiajame Apeliacinės tarybos nurodytame motyve padaryta teisės ir vertinimo klaida.

50 Ketvirta, Apeliacinės tarybos nuomone, nors „strateginiai nesąžiningi ir įbauginti skirti procesiniai veiksmai“, kokių imtasi prieš ieškovę, „neabejotinai [gali] rimtai trikdyti įprastą komercinę veiklą“, jie negali „savaime būti laikomi kaip pagrįstos priežastys būti įbaugintam ir nutraukti komercinę veiklą, ypač kai teisėti prekių ženklo savininkai neturi jokių abejonių dėl savo teisių legitimumo“ (ginčijamo sprendimo 31 punktas). Iš pateiktų procesinių dokumentų buvo matyti, jog, atsižvelgiant į nepagrįstą šių teismo procesų pobūdį, ieškovė negalėjo turėti rimtų abejonių dėl jos nuosavybės teisių į prekių ženklus „Commodore“.

51 Ketvirtasis Apeliacinės tarybos nurodytas pagrindas, kurį EUIPO laikė pagrindiniu ginčijamo sprendimo motyvu (žr. šio teismo sprendimo 36 punktą), taip pat yra klaidingas dėl kelių aspektų.

52 Priešingai, nei nurodė Apeliacinė taryba, svarbu ne tai, ar ieškovė turėjo abejonių dėl aptariamų teismo procesų baigties, o tai, ar tretieji asmenys, t. y. esami ir potencialūs ieškovės klientai, galėjo jų turėti ir dėl to susilaikyti nuo bet kokių komercinių santykių su ieškove. Apeliacinė taryba nenagrinėjo, ar visi aptariami manevrai, kuriuos ji pati įvardijo kaip „nesąžiningus“ ir „apgaulingus“, galėjo tretiesiems asmenims sukelti abejonių dėl tarptautinio prekių ženklo teisėto savininko, o tai galėjo sudaryti kliūtį, dėl kurios jo naudojimas galėjo tapti nepriimtinas, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 18 punkte nurodytą jurisprudenciją. Konkrečiai kalbant, Apeliacinė taryba šiuo klausimu neatsižvelgė į visas bylos aplinkybes, ypač į *Asiarim* pateiktus melagingus pareiškimus SEC, taip pat į aplinkybę, kad jie buvo paskelbti ir tretiesiems asmenims tiesiogiai prieinami internetu, ir į kartotinius *Asiarim* kontaktus su *Manomio* ir *LMCA*, kuriais siekta užkirsti kelią jų sutartiniams santykiams su ieškove arba juos nutraukti.

53 Kita vertus, EUIPO teigia, kad prekybos problemos ir ginčai tarp konkurentų neatsiejami nuo įmonės valdymo ir savaime negali būti kliūtis, dėl kurios šiuo atveju licencijų suteikimas būtų nepriimtinas. Grįsdama šį argumentą ji nurodo 2015 m. kovo 18 d. Sprendimą *SMART WATER* (T-250/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:160).

54 Vis dėlto kliūtys, su kuriomis susidūrė ieškovė ir kurios nepriklausė nuo jos elgesio, negali būti laikomos paprastais komerciniais sunkumais. Iš tiesų, pirma, *Asiarim* ir jos patronuojamųjų įmonių strateginius veiksmus *District Court of New York* (Niujorko apygardos teismas) ir pati Apeliacinė taryba kvalifikavo kaip „nesąžiningus“, „apgaulingus“ ir „skirtus įbauginti“, o tai leidžia manyti, kad jie gerokai viršija komercinius sunkumus, su kuriais vykdydama įprastą veiklą susiduria įmonė.

55 Iš tiesų ginčijamo sprendimo 31 punkte Apeliacinė taryba aiškiai pripažino, kad tokie strateginiai veiksmai „neabejotinai [galėjo] rimtai trikdyti“ įprastą ieškovės veiklą. Atsižvelgiant į šio sprendimo 19 punkte primintą jurisprudenciją, kliūtis, kuri yra tokia, kad „rimtai kenkia“ tinkamam ginčijamo prekių ženklo naudojimui, yra rimta priežastis nenaudoti prekių ženklo, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą. Vis dėlto Apeliacinė taryba nepaaiškina, kaip kliūtis, kurią ji pati kvalifikavo kaip neabejotinai „rimtą“ kliūtį vykdyti įprastą veiklą, galėtų smarkiai nepakenkti tinkamam ginčijamo prekių ženklo naudojimui, kaip tai suprantama pagal šią jurisprudenciją.

56 EUIPO argumentui, grindžiamam 2015 m. kovo 18 d. Sprendimu *SMART WATER* (T-250/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:160), negalima pritarti. Pirma, byloje, kurioje priimtas minėtas sprendimas, buvo nagrinėjamos techninės problemos, susijusios su gėrimų – ginčijamų prekių –

gamyba, taigi tai buvo komerciniai sunkumai, su kuriais susiduriama vykdant įprastą įmonės veiklą. Antra, kaip Bendrasis Teismas nurodė to sprendimo 74 punkte, tai, kad buvo pradėta prekių ženklo teisių panaikinimo procedūra, nėra savaime pakankamas pagrindas konstatuoti, kad buvo rimtų priežasčių jo nenaudoti, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą. Vis dėlto įvertinti, ar egzistuoja tokios priežastys, reikia kiekvienu atveju atskirai, atsižvelgiant į visas bylos aplinkybes, kaip reikalaujama pagal šio sprendimo 18 punkte primintą jurisprudenciją. Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 25–34 punktuose, prieš ieškovę pradėtas ne vienas ieškinys, kuris gali būti priskirtas prie įprastų verslo sąlygų, o imtasi nesąžiningų ir apgaulingų strateginių veiksmų, apimančių kelis įvairaus pobūdžio manevrus, į kurių visumą Apeliacinė taryba neatsižvelgė.

57 Darytina išvada, kad ketvirtajame motyve taip pat yra padaryta teisės ir vertinimo klaidų.

58 Penkta, Apeliacinė taryba nusprendė, kad ieškovė nenurodė, kaip „ginčas Jungtinėse Valstijose galėjo turėti įtakos *FC Bayern München* atliekamam tarptautinio prekių ženklo naudojimui Vokietijoje“ 25 klasės prekėms.

59 Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad šio sprendimo 25–32 punktuose apibūdinti manevrai, kurių keli, beje, vykdyti Sąjungos teritorijoje (žr. šio sprendimo 32 punktą), galėjo turėti įtakos tarptautinio prekių ženklo naudojimui visoms nagrinėjamoms prekėms ir paslaugoms.

60 Bet kuriuo atveju šalys šioje byloje sutaria, kad šis ginčijamo sprendimo motyvas, atsižvelgiant į bendrą sprendimo struktūrą, yra tik šalutinis, nes neleidžia nustatyti, ar kitos priežastys, kurias ieškovė nurodė siekdama pateisinti tarptautinio prekių ženklo nenaudojimą, yra rimtos, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą.

61 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad nė vienas iš ginčijamo sprendimo motyvų, vertinami atskirai ar kartu, neleidžia jo teisiškai ar faktiškai pagrįsti.

62 Galiausiai reikia pažymėti, kad laiko atžvilgiu ieškovės nurodytos nenaudojimo priežastys susijusios su didžiąja dalimi reikšmingo laikotarpio, t. y. nuo nuosavybės perleidimo 2011 m. lapkričio 7 d., iki reikšmingo laikotarpio pabaigos, 2014 m. rugsėjo 26 d., ir net jį viršijo. Šalys sutaria, kad, taikant Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą ir 2 dalį (dabar – Reglamento Nr. 2017/1001 58 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2 dalis), tam, kad prekių ženklo savininko teisės į jį nebūtų panaikintos, pakanka, kad šios priežastys apimtų dalį reikšmingo laikotarpio.

63 Šį aiškinimą patvirtina tiek Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies formuluotė, tiek jo tikslas. Pirma, iš pačios šios nuostatos formuluotės matyti, kad prekių ženklo teisės paskelbiamos panaikintomis, jeigu „penkerius metus iš eilės“ prekių ženklas Sąjungoje iš tikrųjų nebuvo naudojamas žymėti prekėms arba paslaugoms, kurioms jis buvo įregistruotas, ir „nėra rimtų priežasčių jo nenaudoti“. Kitaip tariant, jeigu per „nepertraukiamą“ penkerių metų laikotarpį prekių ženklas nebuvo nei naudojamas iš tikrųjų, nei buvo rimtų priežasčių jo nenaudoti, savininko teisės panaikinamos. Kita vertus, jei ginčijamas prekių ženklas buvo iš tikrųjų naudojamas arba jeigu dalį penkerių metų laikotarpio dėl rimtų priežasčių tokiam naudojimui buvo užkirstas kelias, šis laikotarpis jau nebėra „nepertraukiamas“, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą

64 Iš tiesų Bendrasis Teismas jau yra pažymėjęs, jog tam, kad būtų išvengta sankcijų, numatytų Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punkte ir 2 dalyje, pakanka, kad prekių ženklas būtų iš tikrųjų naudojamas dalį reikšmingo penkerių metų laikotarpio (2011 m. sausio 13 d. Sprendimo *Park / VRDT – Bae (PINE TREE)*, T-28/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:7, 88 punktas).

65 Be to, tam, kad prekių ženklo savininko teisės nebūtų panaikintos, pakanka, kad būtų rimtų priežasčių nenaudoti prekių ženklo dalį reikšmingo laikotarpio. Priešingas aiškinimas prieštarautų Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punkto formuluotei, kurioje nedaroma skirtumo tarp Europos Sąjungos prekių ženklo savininkų, kurie jį naudojo iš tikrųjų, ir tų, kurie jo negalėjo naudoti dėl rimtų priežasčių.

66 Antra, šį aiškinimą patvirtina Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punkto tikslas. Iš tiesų numatydamas galimybę pateisinti Sąjungos prekių ženklo nenaudojimą rimtomis priežastimis Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė išvengti situacijų, kai prekių ženklo savininko teisės panaikinamos, nors buvo objektyvių kliūčių jį naudoti iš tikrųjų dėl nuo jo valios nepriklausančių – taigi ir su šiuo savininku nesusijusių – priežasčių.

67 Pažymėtina, jog reikalavimas, kad tokios priežastys turi apimti visą reikšmingą penkerių metų laikotarpį, gali pakenkti minėtam tikslui. Iš tiesų tokių priežasčių atsiradimas, nors jos egzistavo tik dalį reikšmingo laikotarpio, galėjo kliudyti arba bent jau pavėlinti prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų ilgesniam laikui nei laikotarpis, kai egzistavo šios priežastys. Taigi tai, kad įvykiai, kurie galėtų būti kvalifikuoti kaip rimtos priežastys, kaip jos suprantamos pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktą, pasibaigė tam tikru reikšmingo laikotarpio momentu, dar nereiškia, kad prekių ženklo savininkas iš karto pagrįstai galėjo atnaujinti prekių ženklo naudojimą iš tikrųjų.

68 Be to, aplinkybė, kad tokie įvykiai buvo ne atitinkamo laikotarpio pradžioje, bet vėliau šiuo laikotarpiu, neleidžia prekių ženklo savininko teisių į jį pripažinti panaikintomis. Iš tiesų, remiantis šio sprendimo 64 punkte nurodyta teismų praktika, jeigu vėliau jis jį naudoja iš tikrųjų reikšmingą laikotarpį, jo teisės į prekių ženklą negali būti pripažintos panaikintomis. Tokia pati išvada darytina ir tuo atveju, jeigu, nepaisant jo valios, jis negalėjo jo naudoti dėl rimtų priežasčių, kurios atsirado vėliau šiuo laikotarpiu.

69 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia pritarti „vieninteliam ieškinio pagrindui“ ir dėl to panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek Apeliacinė taryba atmetė ieškovės apeliaciją, kiek ji susijusi su rimtų priežasčių nenaudoti tarptautinio prekių ženklo buvimu, ir nėra reikalo nagrinėti kitų ieškovės kaltinimų.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

70 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi EUIPO pralaimėjo bylą, iš jos priteisiamos bylinėjimosi išlaidos pagal ieškovės pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (septintoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2016 m. liepos 13 d. Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla R 2585/2015-4), susijusį su teisių panaikinimo procedūra tarp *Trademarkers* ir *C=Holdings*, tiek, kiek Apeliacinė taryba atmetė *C=Holdings* apeliaciją, kiek ji susijusi su rimtų priežasčių nenaudoti jai priklausančio tarptautinio prekių ženklo buvimu.**

2. Priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

Tomljenović Marcoulli Kornezov

Paskelbtas 2018 m. gruodžio 13 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.